

Faint handwritten text at the top of the page, possibly a title or introductory notes.

P
R
E
P
R
O
S
I
E

B
E
S
E
D
E

1970
71

2

novinarski

brošura

Centrupart

Priznanje: lusku pri da ste, voli partye
in sleheta, novinvesticju knjku, vzeli
mudlos moje pesni za svoje glorio. Keps -
Judi ganne spodbradus.

Pisite tonaj preprate resnice o svojcu
in mojem zivljenju v svoje glorio. Tu moj
vos ne bo strel blud - doja se ukroti k
in potem so uglosen imitromant go vosic
misti, iestra, stojivetya, go vosic izpoveda.
Tu se k tem zeljam mojhen slodstok.
Perem Preprate fenecic je vidiu knjigi
tiskana nepopobna. Naj vam slodan izpustian
judija slov terza:

Ti si me, Ti si me. Ica suano
maj merijo cas, kazejo pote.

Pa vse dobro!

Vas

Jane Purvity

VSTAJA V MOJEM KRAJU

Tudi moj kraj so leta 1941 zasedli okupatorji.

MIR SVETU

Na Beograd so sem prišli Nemci in Italijani. Naša naškin in Italijanski vojak je bila pri miru. V Nekega dne sem se lotil izdelave rakete. Ko je bila izdelana, sem najo napisal: MIR SVETU. Nato sem se odločil, da bom odpo- toval na Mars.

Sovražnik je dal izsekati opek pas gorja, kjer so Ko sem si pripravil vse potrebno za polet, sem še enkrat vse pregledal. Ob vzletu je bilo vse v redu. Začelo se je potova- nje. Med potjo sem dohitel še neko drugo raketo. Takoj sem vzpostavil elektronsko zvezo. Zvedel sem, da so obiskali Zemljo in da so z Marsa. Sporočil sem, da sem z Zemlje in želim, da bi postali prijatelji. Potovali smo dalje in kmalu smo obkro- žili Mars in se spustili na Marsovo površino. Tam sem zvedel, da se nikoli ne vojskujejo. Ko pa sem povečal, kako se godi na Zemlji, koliko vojn je, so se začudili. V spomin so mi dali elektronsko priprevo za uničevanje vojn. Našel sem si tudi dovolj prijateljev. Ob slovesu smo si zaželeli sreče in mir na Zemlji.

Ko sem se prebudil, sem razmišljal, kako bi bilo lepo vsem otrokom sveta, če ne bi poznali vojn.

Branko Markeljc, 6.razred

Zavinka Mač, 7. razred

V S T A J A V M O J E M K R A J U

Tudi moj kraj so leta 1941 zasedli okupatorji.

Nekaj dni po napadu na Beograd so sem prišli Nemci in Italijani. Meja med nemškim in italijanskim ozemljem je bila pri Mirni. V mojem kraju so bili Nemci, ko pa so mejo prestavili, so ta kraj zasedli Italijani. Meja je potekala od Šentjanža proti Ravnam in naprej na Dole. Sovražnik je dal izsekati ozek pas gozda, kjer so napeljali bodečo žico. Že prve dni vojne je tu padlo nekaj bom. Ko so prišli Nemci, so ti kupovali v trgovinah in pakete pošiljali na svoje domove. Popisovali so tudi ljudi. Vsak je moral priti v prosvetni dom v Šentrupert, kjer so ga popisali.

Tukajšnji ljudje so se bali, da jih bodo Nemci preselili, vendar jih niso. Takrat še niso odhajali v partizane. Takoj po prihodu sovražnika pa so se pojavili domobranci, ki so se utrdili v šent-ruperški kaplanjšji, nekaj pa jih je bilo v gradu Rakovnik. Italijani so dali posekati gozd, da jih ne bi nepričakovano napadli partizani, ki so se tukaj razširili. Iz mojega kraja so nekateri močje odhajali v partizane, največ se jih je doma skrivalo, drugi pa so odšli k domobrancem.

Grad na Dobu so partizani požgali zato, ker je bila tu italijanska postojanka, ubili so okoli 40 Italijanov. To je bilo 26. decembra 1942. Rakovniški grad pa so požgali prvi dan po odhodu Italijanov, da bi tu ne nastale nemška postojanka. V gradu Škrljevo pa so stanovali selezijanci. Ker se ti niso vtikali v politiko, jih ni nihče napadel.

Prvega maja 1943 so partizani napadli tudi domobransko postojanko v Šentrupertu. Nekaj domobrancev je bilo mrtvih, kasneje pa so postojanko zažgali. Tudi domobranci so se kmalu umaknili v Tržišče. Največ žrtev je bilo oktobra 1943, ko so po kapitulaciji Italije Nemci naredili ofenzivo. Takrat so požgali tudi vasico Frapročje. Po tej dolini pa so hodile le njihove manjše patrolje.

Potrebno je bilo mnogo žrtev, da je bil tudi ta kraj osvobojen.

Darinka Huč, 7. razred

GRAD RAKOVNIK

V gradu na Rakovniku je bila med vojno nekaj časa fašistična postojanka. Ker me je zanimalo, kako je bilo s tem gradom, katerega razvaline se več ne poznajo, sem vprašala o njem sosedovo teto, ki mi je takole pripovedovala:

"9. septembra 1943. leta zjutraj se je po okoliših okolici razširila novica, da je Italija kapitulirala in da bo konec vojne. Tega sem se zelo razveselila. Od doma sem videla, da so partizani začeli hoditi v grad, Italijani, ki so pred enim letom prišli, pa so začeli bežati. Pončiči sem se prebudila in slišala poka in streljanje. Skozi okno pa je prihajala velika svetloba. Spoznala sem, da gori grad. Zjutraj so ljudje začeli z gradom odnašati metlje, ker je pogorela le streha, grad pa ni imel večjih poškodb. Imel je 366 oken in na sredini dvorišča veliko lipo. Vendar je grad le pogorel, saj je gorel še ves naslednji dan. Ostalo je le zidovje, ki se je počasi rušilo, po vojni pa se ga do konca podrli in porabili pri gradnji hiš."

Mari Removš, 6. razred

IZ KRVI RDEČE

Tudi v naši občini so se odvijale pomembne borbe s fašisti. Med vojno je bilo mnogo ljudi odpeljanih v suženjstvo. Nekega večera so na okno pri stari mami potrkali partizani. Šla je odpret in skozi vrata se je vsul oddelek Gubčeve brigade. Skuhala jim je žgance in jih pogostila z jabolčnikom. Med njimi je bil tudi moj stric. Ko so se malo oddahnili, so šli naprej. Ko so šli po gozdu proti Mokronogu, jih je napadla nezška izvidna patrulja. Stric je bil hudo ranjen, zato so mislili, da bo umrl. Hitro so partizani vrnili odpor in nekaj nemcev ubili, drugi pa so ušli. Strica in nekaj drugih ranjencev so čez nekaj dni z letalom odpeljali v Francijo. Po vojni pa se je stric vrnil domov. Domači so ga bili zelo veseli, saj dolgo niso vedeli, kje je.

Franci Podrňaj, 6. razred

O Č E J E P R I P O V E D O V A L

Med vojno so Nemci večkrat iskali po hišah hrano, posebno pa so vohljali za partizani. Tako so leta 1943 prišli tudi na Stražo. Bilo jih je okrog petdeset. Prišli so poizvedovat o partizanih. Ker niso ničesar zvedeli, so začeli pobirati hrano, živino, kokoši in še drugo. Pet mladih fantov, starih od petnajst do esemnajst let, so odgnali na travnik, kjer so jih ustrelili. Potem so jih privlekli ljudem, ti so jih po odhodu Nemcev pokopali. Nekaj dni je bilo v vasi vse tiho. Kajti ljudje so se bali, da bodo fašisti spet prišli. Dolgo časa so žalovali za padlimi. To je pretreslo predvsem domače ljudi, saj so jih samo iz ene hiše postrelili kar štiri. To so bili Tone, France, Jože in Ivan. Peti pa je bil Žan.

Vsako leto se na dan mrtvih spomnimo žrtev pobesnelega okupatorja. Na mestu, kjer so padli, jim prižigamo sveče in polagamo cvetje. Ohranili jih bomo v trajnem spominu!

Franci Podržaj, 6. razred

D O G O D E K I Z V O J N E

Ko sem vprašal očeta, naj mi pove kakšen dogodek iz vojne, mi je povedal, kako je moral iti kazet nemški ofenzivi pot na Gabrovko. Bil je star sedemnajst let in je bil še doma, ko je prišla nemška ofenziva in so zahtevali, da jim gre kazet pot na Gabrovko. Nerač je šel, ker so imeli Nemci navado, da so takega navadno na koncu poti ali že med potjo ustrelili. Seveda v ofenzivi niso bili samo Nemci, bilo je vse pomešano. Šli so skozi Zabukovje, Pečice, Tihaboj, med potjo so seveda kradli in vdiralili v zidanice. Prišli so v Orešje, kjer je bila prekopana cesta in posekana debla čez cesto, da bi Nemce oviralo. Ko so prišli vrh Orešja, je začelo nekaj pokati; takoj se je v gozdu vsa nemška vojska polegla ob cesti v jarek. Čelni, s katerimi je moral iti tudi oče, pa so leteli proti gozdu, v katerem je pokazalo. Tisti trenutek pa je oče izkoristil priložnost in jim ušel. Tako je ušel smrti, ki jo je v Gabrovki dočakalo veliko partizanov. Zaprli so jih v ledehico, jih zadušili in polili z bencinom. Med njimi bi bil tudi moj oče, če mu sreča ne bi bila naklonjena.

Jože Lampret, 6. razred

STRICEVA ZVIJAČA

Izmed vseh dogodkov, ki jih je stric Vinko Ruperčič doživel med NOB, se mi je najbolj vtisnila v spomin zvijača, s katero je utekel smrti.

Takole mi je pripovedoval:

"Ves čas vojne sem nosil v gozdove hrano partizanom. Zato so me hoteli Nemci ustreliti, saj sem jih bil že star znanec. Bilo je jeseni leta 1943. Takrat je bila v Šentrupertu nemška ofenziva. Prav tedaj smo popravljali hišo. Imeli smo šest delavcev. Nenačoma je prišlo kakih dvajset Nemcev. Odpeljali so nas v Šentrupert. Doma so vdrli v hišo in pöbrali vse, kar so le mogli nesti. V Šentrupertu so nas postavili ob zid neke hiše. Pred nami so stali mitraljezi. Vedeli smo, da bodo vsak čas sprožili. Tako smo stali približno eno uro. Nato je prišel nemški oficir. Ukazal je vojakom, naj ne streljajo, kajti takoj morajo iti v Sevnico. Odpeljali so nas v neko hišo, kjer so nas zastražili. Jožeta Lukeka, gospodarja tiste hiše, so odpeljali in ustrelili. Kmalu je prišla druga skupina Nemcev. Takrat se mi je ponudila priložnost, da ubežim. Vedel sem, da to ne bo lahko. Poskusil sem z zvijačo. Oblekel sem staro obleko in odšel v hlev. Tam sem krail in čistil živini. Medtem so ostali delavci že zbežali. Kmalu so Nemci prišli v hlev. Vprašali so me, kdo sem. Odgovoril sem, da sem hlapec pri tej hiši. Verjeli so mi. Vprašali so me, če kaj vem, kam so zbežali delavci in z njimi tudi Vinko Ruperčič. Rekel sem, da ne vem. Ko so Nemci odšli, sem skočil skozi okno v vočo, ki je tekla ob hlevu. Nato sem po ovinkih odšel domov. Niso me več iskali."

Tudi iz drugih stričevih dogodkov sem spoznala, da je moral velikokrat preslepiti Nemce, da ga niso ujeli in ustrelili.

Anka Gröar, 7. razred

NEVARNA POT

Živo mi je v spominu dogodek, ki mi ga je pripovedoval oče.

"Ko je nekega dne sestra nesla partizanom hrano, so jo ustavili Nemci. Vprašali so jo, kam nese. Rekla je, da gre v gozd napravljati drva, ker pa jih bo dolgo napravljala, je vzela s seboj malico. Niso ji verjeli. Nato pa je šel neki Nemec za njo, da bi videl, če bo res napravljala drva. Ker pa je bila zelo dolga pot, Nemec ni šel ves čas za njo. Hitro je odšla in se potopila v temni gozd. Vsa srečna je prišla na cilj. Rekla pa je, če bi ji rekli, da mora povedati, kje so partizani, ne bi hotela izdati, pa čeprav bi jo ustrelili.

Na tako naporno pot je bila pripravljena vsak dan in če bi bilo treba dati življenje, bi ga dala."

Ani Stare, 6. razred

POZDRAVLJEN, MOJ KRAJ

Pozdravljam te, moja dolina, ki se razprostiraš pred menoj in si najlepša sedaj - ob tem letnem času!

Kot morje valoviš pred menoj. Vasi so kot oblaki sredi te lepe Šentruperske doline. Na polja, porasla z različnimi pridelki, hitijo ljudje. Najlepši pa je pogled na drevesa, ki se sklanjajo med nizkimi hišami. Iznad doline se vzpenjajo griči, porasli z gozdovi in vinogradi. Na teh gričih so nekatere izletniške točke, ki jih posebno tuji ljudje radi obiskujejo. V nebo pa se dvigajo kot stražarji te doline: Vesela gora, Okrog, Hom in Debenc. Glavni del doline pa je Šentrupert. Hiše se stiskajo okrog visokega zvonika, ki se obsijan od sonca dviga visoko v nebo. Po dolini se vije potok Bistrica.

Res je lep pogled na to dolino, ki se v bleščečem soncu razprostira pred menoj.

Anka Grčar, 7. razred

V prijazni dolini Bistrice, ki je obdana z venčki vinskih goric, leži moja vas Šentrupert.

Ta vas je dokaj velika. Ima nekaj trgovin, mesarijo, krajevni urad, osnovno šolo, pošto in druge, kar je potrebno za večjo vas. Le tovarn nima. Prebivalci se v tej vasi ukvarjajo v glavnem s poljedelstvom, precej pa jih odhaja na delo v bližnja podjetja in tovarne.

Vas je zelo prijazna. Ima lepo cerkev, kužno znamenje in mogočen spomenik padlim. Tudi njena okolica je zelo lepa. Okrog nje so gozdovi, pašniki, sadovnjaki ter njive. Knalu se srečamo z vinogradi, ki ležijo na pobočjih šentruperskih gričev. Ker je vas lepa, bi s svojo lepoto lahko privabila mnogo turistov. A zaradi slabe ceste jih ni tako veliko. A upamo, da bo v prihodnosti tudi tu asfaltirana cesta.

Vas Šentrupert mi je draga, zato mi bo hudo, če se bom kdaj morala ločiti od nje.

Zlatka Zgonc, 6. razred

Moj domači kraj je vas Šentrupert. Tu sem se rodila in tu preživljam svoja otroška leta.

Vas Šentrupert leži na severu Mirenske doline. Takoj nad njo pa je hrib Hom, ki je proti sončni strani ves nasajen z vinsko trto. Na vrhu Homa stoji lovska koča, od koder je zelo lep razgled po vsej dolini - tja do Gorjancev in ob lepem vremenu še dlje.

Skozi Šentrupert teče potok Bistrica. Ob njej je bilo včasih veliko žag in mlinov. Danes pa je vse tiho; le voda šumlja med kamenjem. V Šentrupertu in okolici je precej kulturnih spomenikov. Že od daleč se vidi mogočna, v gótskem slogu zidana cerkev, ki stoji sredi vasi. Njene mogočnost marsikoga pritegne, da stopi še v notranjost, kjer je pravo bogastvo raznih kipov in slik na steklu. Cerkev je stara že precej stoletij, vendar se ji starost ne pozna.

Dobro uro hoda iz Šentruperta je cerkev na Vihru, kjer so odkrili zelo stare freske.

Na vzpetinici stoji škrljevski grad, ki je edini med vojno ostal nepoškodovan. Ima zelo lepo lego, zato bi bila lahko tu privlačna tudi turistična točka.

V parku v Šentrupertu je postavljen lep spomenik, delo kiparja Staneke Keržiča. Spomenik je nema priča številnim žrtvam med NOB.

Po vojni Šentrupert ni dosegel napredka. Lledi ljudje so začeli odhajati v mesta in v tujino za zaslužkom, saj tu ni industrije. Čeprav v Šentrupertu nimamo industrije in ne razvitega turizma, mi ni žal, da sem Šentruperčanka. Kar imamo na drugih področjih premalo, nam nadomesti narava s svojo lepoto.

Majda Bartolj, 7. razred

Polde Zupančič, 5. razred

Moj domači kraj se imenuje Šentrupert. Vas leži v dolini, okrog in okrog pa jo obdajajo griči. Ima okoli sto hiš, ki so stisnjene kot ptički v gnezdu. V središču Šentruperta so trgovine, gostilna, bife in mesarija. Na sredi Šentruperta pa stoji mogočna gotska cerkev. Ob robu vasi stoji šola.

Naša hiša ne stoji prav v središču vasi. Stoji na hribčku ob cesti. Je velika in stara. Saj so skoraj vse hiše v Šentrupertu velike in stare. Ker pa so neka tere lepo popravljene in prebeljene, so vseeno lepe. V Šentrupertu ni veliko nepopravljenih hiš. Tudi naša bo treba popraviti, ker je razkopana. Kadar gledam sosedovo, ki je zelo lepa, pa je ravno tako stara kot naša, se mi zdi, da stoji naša ob cesti kot berač. Zato si želim, da bi jo čimprej popravili.

Čeprav je Šentrupert majhna vas, se mi zdi, da stanujem v lepem in velikem mestu. Saj je povsod lepo, a doma je najlepše.

Živim v vasi, ki je urta v proci Tončka Cimerman, 5. razred

Doma sem na Bistrici. Vas leži med naseljenama Puščavo in Prelesjem. Vas Bistrica šteje okoli petindvajset hiš. Nekateri ljudje v vasi se ukvarjajo s kmetijstvom, nekateri pa hodijo v službo.

Naša hiša stoji ob potoku, ki se imenuje Bistrica. Hiša je precej velika in nežno rumene barve. Potok, ki teče mimo hiše, večkrat prestopi strugo in se razlije prav do hiše. Kar jaz pomnim, je bila voda ob taki poplavi že v vseh stanovanjskih prostorih.

Blizu naše hiše pelje cesta proti Trebnjemu in v Sevnico. Na postajališču ustavljajo tudi delavski avtobusi, ki vozijo delavce v službo. Vas Bistrica je prav prijaten kraj; posebno spomladi, ko cvete sadje. Tudi poleg naše hiše imamo sadni vrt. Kadar je v cvetju, je pravi okras mojega doma.

Če bom šel kdaj po svetu, se bom rad spominjal na svoj domači kraj.

Polde Zupančič, 5. razred

Moj kraj je Brinje oziroma Križev pot. Znan je predvsem po kapelicah, ki so razvrščene po hribčku. Marsikateri turist, ko se pelje po cesti, zapelje ob rob ceste in pride pogledat, kako je to videti od blizu. Smo precej blizu ceste, a vendar toliko oddaljeni, da nas ne dosega hrup avtomobilov in cestni prah.

Vasica Križev pot šteje pet hiš. Je v dolinici, s treh strani jo omejujejo griči. Ena stran pa je odprta razprostrteni dolini. Če greš na griček, kjer je kapela s kapelicami, se ti odpre razgled po vsej Mirenski dolini. Kraj kar vabi ljudi, da bi ga obiskali. Rad imam svoj kraj.

Vinko Kovačič, 6. razred

Živim v vasici, ki je uprta v precej visoko reber. Imenuje se Kamnje.

Kamnje je vasica, ki je zame najlepši kraj na svetu. Hiše ležijo raztresene po hribčkih in grapah, ki so na široko odprte proti soncu. Med njimi se prepletajo vrtovi, ki so v jeseni polni sadja, spomladi in poleti pa cvetja. Na najbolj sončni strani so vinogradi, okoli in okoli pa gozdički. Moja pot v šolo ni skoraj nikoli dolgočasna. Nekaj časa grem po kolovozni poti, nato pa po stezi, od tam najprej pa po cesti. Do ceste grem največkrat sama, od tu do šole pa me spremlja vesela družčina. Če nas je več, je pot naenkrat mimo in že se ustavimo pred šolskimi vrati. Ko je konec pouka, se spet vračamo domov. Vesela misel me prevzame, ko vem, da bom spet lahko doma.

Na svetu je mnogo otrok, ki nimajo doma in v njihovem življenju je mnogo bridkosti in trpljenja.

Rozi Račovš, 7. razred

Moj domači kraj se imenuje Hom. Ima še tudi svoje posebno ime Brezje. Del Homa, kjer stoji naša hiša, se zato imenuje Brezje, ker je včasih raslo na tem griču veliko brez. Pod njivo in travnikom še danes raste šop brez, ki so precej velike. Blizu našega doma pod njivo rečemo delu zemljišča V polhku. Tam je bil nekdanj sedni vrt in v njem veliko polhov. Brezje je na griču, ki ga s treh strani obdajajo potočki. S četrte strani pa se dviga pobočje do kraja, ki se imenuje Nebesa. Ta kraj so zato tako imenovali, ker se od nas ne vidi nikamor več. Nebesa so prav na vrhu hriba. Tam so pred štirimi leti postavili lovsko kočjo, od koder se vidi daleč naskrog. Grič Nebesa se razteza na levi do Površnice, na desni pa do Slivca, Ukenberka in Jaršča. Površnica se imenuje tisti del Homa, kjer je na robu in na vrhu pobočja. Slivca je tisti del, kjer raste veliko sliv. Na Ukenberku so pred več sto leti živeli graščaki, ki so imeli lep pregled nad podložnimi. Na Jaršču pa je tudi stal grad - vsaj tako pripovedujejo starjši. Na Jaršču, tam kjer naj bi bil grad, imamo mi travnik, ki ga obdaja gozd. Kadar tam kosimo in sušimo seno, otroci sprašujemo mamo, naj nam kaj pove o gradu. Mamina stara mama je pripovedovala, da so imeli na grad napeljano vodo iz potoka Jerešče. Ta pa je pritekla iz doline pod Slivcem in Jarščem. Nekdo je kopal in je prišel do meter debelega zidu, katerega sem tudi jaz videla. Zemlji, ki se razteza blizu našega doma, se pravi Na preši. Tam je manjša hiša. Pravijo, da so tam imeli prešo - stiskalnico, ker je bilo to pobočje zasejano z vinsko trto. Na levo od naše hiše se pravi zemljišču Krževje; tam je križišče poti. Zato se kraj tako imenuje. Ker ima Hom veliko zaselkov, mu nekateri pravijo mali Dunaj.

Franciška Zakrajšek, 5. razred

Moj domači kraj je vas Hrastno, ki je eno uro oddaljena od Šentruperta. Hrastno je majhna vas. Hiše so raztresene, saj je ponekod potrebno pol ure hoda, da prideš do naslednje hiše. Hrastno ima več zaselkov: Lučile, Zagrad, Dol in druge. Nekateri pa se vpenjajo po hribovju in dolini. Naša hiša stoji Središče Hrastnega so štiri hiše. Poleti so komaj opazne, ker so vse odete v zelenje. Pokrajina je bolj prijazna kot prebivalci, saj se nekateri premalo razumejo med seboj. Nekateri prepivalci so že začeli hoditi v službo. Toda teh je zelo malo. Večina pa jih dela le na kmetijah, kjer pridelajo zase, malo pa še za prodajo.

Moj rojstni dom stoji v Lučilih. To je dolinica, ki jo z vseh strani obdajajo hribi, porasli z gozdom, le eden je zasajen z vinsko trto. Moja rojstna hiša je v primerjavi z ostalimi prav majhna, toda zdi se mi, da je izmed vseh najlepša. Poleti pa je okrog naše hiše sama belina, ki se v soncu leskeče kot biser. Vedno sem vesela, ko se po pouku vračam v svoj kraj.

Zofij Perše, 5. razred

Moj rojstni kraj je Rakovnik, ki stoji približno trideset kilometrov od Šentruperta. Sredi vasi se vije cesta, ki pa ni skoraj vse so še stare. Sredi vasi se vije cesta, ki pa ni Moj domači kraj Hrastno je od Šentruperta, kamor hodim v šolo, oddaljeno uro. Pot do Hrastnega pelje mimo polj, travnikov in skozi gozd. Vas stoji na holmu. Središče Hrastnega šteje komaj štiri hiše. Okrog hiš je sadno drevje, vrtovi in pašniki. Hrastno ima več zaselkov: Zagrad, Lučile, Hrib in Dol. Moj rojstni dom stoji v Zagradu. Zagrad obdajajo gozdovi. V bližini pa je tudi nekaj travnikov, zato se mi zdi, kot da je naša hiša barke sredi morja, pozimi pa kot pravljica hiša sterke zime. Kadar ni megle, se od naše hiše vidi daleč naokoli.

Čeprav je Hrastno precej oddaljeno od Šentruperta in imam naporno pot do šole, pa sem vseeno rajši na Hrastnem kot v Šentrupertu.

Slavka Puč, 6. razred

Breda Peterlin, 5. razred

Moj rojstni kraj je Zabukovje, a sedaj živim pri stari mami v Prelesju.

Kraj Prelesje ima približno devetindvajset hiš. Hišesa ob cesti, nekatere pa se vzpenjajo po hribčku in dolini. Naša hiša stoji ob robu ceste. Za hišo se košatijo jablane, polja in travniki. V vasi je največ kmetov. Mladi ljudje pa hodijo v službe, da si zaslužijo denar, s katerim lahko kupijo stroje za obdelavo zemlje. Njihovi starši pa skrbe za otroke in opravljajo gospodinjstva ter hlevska dela.

Prelesje ima tudi precej veliko opekarno, kjer pa je zaposlenih le nekaj delavcev, saj ima tovarna skoraj za vsa dela stroje. Zdi se mi, da je Prelesje poneaoben kraj, saj v vsakem najhnejem kraju res ni tovarne.

Anica Grm, 5. razred

Moja rojstna vas je Rakovnik, ki šteje približno trideset hiš - skoraj vse so že stare. Sredi vasi se vije cesta, ki pa ni asfaltirana, zato je ob lepem vremenu veliko prahu. Skoz vas teče potok Busenk. Ob tem potoku se otroci radi igramo, veselo pa je zlasti spomladi, saj tam rastejo prve spomladanske cvetlice. V ližini so tudi razvaline gradu Rakovnik, ki so ga med vojno partizani požgali, da se niso v njem naselili fašisti. Mame pravijo, da je bil grad lep, pod njim pa se je razlival potok. Na južni strani poti se razprostirajo gozdovi in travniki, okrog vasi pa je dovolj njiv. Ob prijaznih hišah pa so sem tja vrtovi in gredice z zelenjavo in cvetlicami.

Vas imam zelo rada, saj je to kraj, v katerem preživljam svoja otroška leta.

Slavka Huč, 6. razred

Moj domači kraj Slovenska vas leži na pobočju majhnega hriba. Šteje dvaindvajset hiš. Po sredi vasi je speljana cesta, pod vasjo pa teče potok. Ljudje v mojem kraju se ukvarjajo največ s poljedelstvom, ker je okoli vasi veliko njiv. Nekateri ljudje hodijo v službo. V vasi je nekoč stal grad, toda med vojno so ga partizani porušili, ker so v njem imeli postojanko belogardisti. Zdaj pa tudi ruševin ni več, ker sta jih pokrila trava in grmovje.

Mi nimamo svoje hiše. Stanujemo v bloku. V vasi je šest blokov. Naš blok obdajajo z ene strani vrtovi, z druge strani pa ostali vrtovi. Okoli bloka je zasajeno sadno drevje. Ljudje v našem bloku so večinoma zaposleni na Dobu.

Čeprav je moj domači kraj majhen, sem se navezal nanj in mi bo hudo, če ga bom kdaj zapustil.

Bojan Bučinel, 5. razred

Naša vas Strža je precej majhna, saj šteje komaj kakih trideset hiš. Je precej razvlečena vas. Skozi teče potok. Naša vas nima ne trgovine ne gostilne ali kaj podobnega. Vse hodijo ljudje kupovat v bližnjo Slovensko vas ali pa na Mirno. Otroci hodijo v šolo v Šentrupert, nekateri pa obiskujejo šolo na Mirni. Ljudje so v večini kmetje, precej pa jih hoči v službo na Mirno. Čeprav tu ljudje niso ravno najbolj premožni, imajo že v vsaki hiši radio, marsikje pa tudi televizijo. Povsod se naročeni vaaj na en časopis ali revijo. Ljudje tu lahko tudi zaslužijo, če pomagajo na združnih njivah, ki jih je v naši vasi kar precej. Želim, da bi se naša vas hitreje razvijala.

Jože Podržaj, 7. razred

Mojo vas Škrljevo obdajajo hribi, pokriti s travniki, gozdom in vinogradi. Po hribu se razprostirajo tudi zidanice, v ozadju med vihogradi pa se že širijo tudi vikendi. Vas šteje šestnajst hiš, na gričku pa je grad, ki je še dobro ohranjen in kar vabi, da bi ga obiskali. V sredini vasi pa je hiša, zgrajena leta 1706. Ta hiša je narejena čisto po staremu. V notranjosti hiše je lesen strop, zunaj na zidu pa se vidijo tri freske. Stara mama pa mi je povedala, da je bila še ena, le da se je že zbrisala. Hiša je pod spomeniškim varstvom. Ta poklic pa je soboslikar. Večkrat premišljam, kako bom obnavljal stene z novimi leskoni in vesel. Iz vasi hodi nekaj ljudi v službo, drugi pa ves dan pridno delajo na polju. Pravijo, da bom vedno popačen od spna in bom vedno umazan. Tudi jaz pravim umazan bom samo v poklicu, kot Škrlje. V zadnjem času gradijo nekaj novih hiš, zato upam, da bo Škrljevo čez nekaj let zelo privlačno. Tudi vedno dovolj delo in da tam ljudi ni preveč; tako bom lažje dobil zaposlitev.

Ani Stare, 6. razred

Moje delo bo res umazano, toda če bom jaz pri delu popačen, bom moj domači kraj Vrh je na gričku. Vas šteje trideset hiš. Naša hiša stoji sredi vasi. Zraven hiše sta hlev in kozolec, okrog pa je sadni vrt. Pod hišo je pot, po kateri vozijo. Kadar je deževje, teče po poti cel potok vode, ki se izteka iz bližnjega studenca. Naša hiša je stara dvanajst let. Meni se zdi, da je zame najlepša in je ne bi zamenjal za nobeno drugo. Letos jo bomo ametali.

Ljudje v vasi se ukvarjajo z živinorejo in poljedelstvom. Če greš vna vrh hriba, se vidi daleč naokoli - na vse strani. Najlepše se vidi spomladi, ko vse cveti in zeleni, pa tudi poleti je prelep pogled na žitna polja.

Ladkik Majcen, 5. razred

DELO OSREČUJE ČLOVEKA

Večkrat pomislim kakšen poklic bi me najbolj osrečeval. Domači mi dajejo različne predloge, a mislim, da bom najbolj srečen v poklicu, ki si ga sam želim. Ta poklic pa je sobosliker. Večkrat premišljam, kako bom obnavljal stene z novim leskom in vesel sem, da bom lahko prinesel stanovanju s svojim delom le lepoto. Domači mi pravijo, da bom vedno popacan od spna in bom vedno umazan. Toda jaz pravim: umazan bom samo v poklicu, kot človek pa bom enak drugim. Ta poklic mi je zelo všeč, saj vem, da bom imel vedno dovolj dela in da teh ljudi ni preveč; tako bom lažje dobil zaposlitev.

Moje delo bo res umazano, toda če bom jaz pri delu popacan, bom to nadomestil z lepoto, ki jo bom dal stanovanju. Vroče si želim, da bi prišel do tega poklica in da bi ga nekoč z veseljem uspešno opravljajal.

Gabrijel Tišina, 8.razred

NOVI ROD GASILCEV

Gasilsko društvo v Šentrupertu vzgaja tudi mlade člane gasilcev pionirje. Vsako nedeljo imamo ob treh popoldne vaje.

Zame je bila najlepša neka majska nedelja.

Tisto nedeljo smo se zbrali pred gasilskim domom vsi pionirji in tudi starejši gasilci. Tudi starejši so imeli vaje. Šofer gasilskega avtomobila je povedal, da nas bo peljal na kraj, kjer bi morale biti vaje. Veseli smo se zrinili v avto. Šofer je avto pognal; peljali smo se malo izven vasi. Ustavili smo se pri nekem lesenem mostu ob potoku. Ko smo izstopili, smo se postavili v vrsto zbor. Nato smo ponovili štafeto. Medtem pa so se pripeljali še starejši gasilci. Takoj so pričeli z delom. Najprej so položili cevi na suho. Nato pa so sesalne cevi priključili k brizgalni, drugi konce pa so položili v vodo. Nato so naravnali še ostale priprave, ki so potrebne poleg brizganja. Brizgalna je pričela vodo črpati z potoka in jo potiskati po ceveh do ročnikov. Ko so se curki vtili iz ročnikov, se je pokazala mavrica. Nekaj časa so starejši gasilci vadili, mlajši pa smo se učili polagati cevi. Menadoma pa se je debelejša cev odtrgala od sklopke. Voda, ki je imela velik pritisk, je začela cev premetavati. Cev je valovila, kot da bi bila kača. Tisti, ki so bili blizu cevi, so bili malo mokri. Ko so vodo ustavili in raztrgano cev odstanili, so vadili dalje. Nato pa so preskusili še stare cevi, če so še vzdržljive. Nektere so bile raztrgane. Tedaj pa sem imel priložnost, da bi nekaj časa držal za ročnik. To priložnost sem izkoristil. Ko je prišla, je bilo čisto lahko držati. Nato sem poskusil malo obračati. Imel sem občutek, kot da bi obračal železo.

Tako so se vaje končale. Starjši so pospravili svoje orodje in tudi pionirji smo na avto naložili svoje orodje. V grsti smo od korakali do gasilskega doma. Od tam pa smo šli domov.

Ker je moj oče gasilec, sem se odločil, da bi postal gasilec tudi jaz. Tako sem se prijavil že zdaj, ko so sestavili pionirsko gasilsko skupino. Do sedaj smo se že mnogo naučili, odslej

pa se bomo še več. Med letnimi počitnicami bomo imeli tudi testiranje. S testi preskusijo vsakega, ki hoče postati gasilec. Teh možnosti, kot jih imamo zdaj pionirji, starejši gasilci niso imeli, saj smo že zdaj spoznali vse pripomočke, ki jih rabijo gasilci.

Janez Lalovšek, 5. razred

RAZBURLJIVO DOPOLDNE

Neko dopoldne me je stara mama poslala v trgovino. Tam sem nekaj časa čakal. Ko mi je trgovka dala, sem ji dal denar in šel domov, denarnico pa sem pozabil na pultu. Ko sem šel domov, sem videl na vrtni ograji mačka, ki je pri nas kradel zelenjavo. Pobral sem kamen in ga zagnal proti mačku. Namesto mačke pa sem zadel sosedovo okno. Šipa je razvenketala in v drobcih padla na tla.

Skozi okno je pogledala gospodinja in zakričala "Kaj pa je bilo?" Povedal sem ji, kaj se mi je pripetilo zaradi tatvinskega mačka. Stekel sem domov.

Doma je bila huda nevihta. Stara mama je vpila zaradi denarnice, mama zaradi šipe. Zelo je grmelo, kmalu bi padel tudi lesen dež.

Nekas je potrkal na vrata. Bil je sosedov mladenič, ki je prinesel denarnico. Tako se je stara mama pomirila. Za tem je prihitela razburjena sodeča in zahtevala novo steklo. Mama ga je kupila, jaz pa sem moral za kazen sekati drvo.

In vse to se mi je pripetilo eno uro dopoldne.

Vajko Kutnar, 3. razred

TEGA NE BI SMEL STORITI

Ko sem bil star šest let, sem se peljal s kolesom po cesti. Peljal sem se brez luči, zvonca, odbojnega stekla na pedalih in brez mačjega očesa. Hitro sem se peljal. Daž sem se, kje me bodo dobili prometni miličniki, na srečo pa jih ni bilo nikjer. Naslednjega dne sem se igral na cesti in oviral promet. Kopal sem jame, strgal blato in se podil po cesti.

Nekega dne sem šel na progo, kjer vozijo vlaki. Tam smo se igrali s kamenjem in peskom. Od tam smo šli v gozd. Mislil sem zakuriti, pa nismo imeli vžigalic. Listje je bilo suho in pihal je veter. Ko smo šli domov, smo se obmetavali s kamenjem.

Sedaj se komaj zavedam, kaj vse bi se lahko zgodilo. Ko sem se vozil s premalo opremljenim kolesom, bi lahko poškodoval sebe ali koga drugega. Ko sem se igral na cesti, bi me lahko povozil avto. Prav tako bi me lahko povozil vlak, ko sem se igral na progi. Če bi v gozdu zakuril, bi lahko nastal požar. Ko smo metali kamenje, bi ga lahko dobil v glavo. Res, tega ne bi smel storiti.

Peter Železnik, 3. razred

Bilo je pred nekaj leti. Hodila sem v vas Breg k stricu pazit malega Jožeta. Vozila sem ga ob vodi. Gledal je ribice, dajala sem mu kamenčke, da jih je metal v vodo. Trgela sem mu cvetice in mu jih dajala v roke. Vsake je bil zelo vesel.

Nekega dne so vsi domači odšli na njivo, jaz pa sem ostala pri malem Jožetu. Vozila sem ga po cesti, ki pelje poleg hiše. Kar zaglečam, da mi nesproti izza o-vinka drvi voznik s konjeza in vozom. Ustrešila sem se in hotela zbežati, a prav tedaj se je vožiček prevrnil in otrok je padel na tla. Voznik je močno potegnil za vajeti in voz je zdrvel na travnik. Hitro sem pobrala otroka, nič se mu ni zgodilo. Ko bi se voz ne izognil, bi naju oba povozil.

Od tedaj sem bolj previdna.

Vera Stanisavljević, 8. razr.

P I O N I R S K A K R O N I K A

Zbor slovenskih pionirjev v Trnovskem gozdu

Tudi letos smo se slovenski pionirji zbrali z vseh koncev Slovenije - tokrat na Lokvah v Trnovskem gozdu.

Ob pol petih smo se odpeljali na Lokve. Pozdravljala nas je vsa Primorska. Ob cesti so bili postavljeni slavaloki, napisi so nas pozdravljali in pionirji so nam mahali. Kmalu smo prišli na cilj. Najprej smo opazovali modelarje, ki so spuščali avione, nato pa smo se razvrstili v brigade. Mi smo bili v Dolomitskem odredu. Nad nami sta krožila dva aviona. Iz enega je celoskočil padalec, ki je zelo dobro pristal. Nato smo odšli k proslavi. Prav na začetku proslave je pristal helikopter. Med proslavo smo si ogledali vojaško vajo - sovražnik je napadel partizane in ti so nato pregnali okupatorja. Kmalu smo se zbrali vsak ob svojem taboru, kjer smo dobili partizanski golaž. Ko smo pojedli šn se naložili, je prišla štafeta, ki je hkrati prižgala vse taborne ognje v brigadah. Borec Dolomitskega odreda nam je pripovedoval dogodke iz bojev, nato pa so posamezni pionirji peli in recitirali. Našo občino so zastopali šentruperški pionirji. Učenci četrtega razreda so se spet lepo odrezali s Pavčkovo pesnitvijo Juri kuri v Afriki.

Ogenj je pojezal, nas pa je že čakal avtobus. Odpeljali smo se do Solkana, kjer smo se ustavili ob grobu našega priljubljenega pisatelja Franceta Bevka, nato pa smo si še bežno ogledali naše mlado mesto Novo Gorico.

Ta zbor ni bo ostal še dolgo v spominu, saj je bilo to največje srečanje pionirjev.

Zlatka Zgonc, 6.razred

Sprejem učencev prvega razreda v organizacijo mladih članov RK 11. maja je bila na naši šoli manjša slovesnost, na kateri so bili učenci prvega razreda sprejeti v organizacijo mladih članov RK. Sprejem smo napravili pred šolo. Tu so se zbrali vsi učenci s svojimi učitelji, prišli pa so tudi predstavniki krajevne organizacije RK.

Mladi člani RK iz sedmega in osmega razreda so poročali o delu mladih članov v tem šolskem letu, o zgodovinskem razvoju RK in o nalogah mladih članov v tej človekoljubni organizaciji. Nato smo slišali prikupne pesnice Nika Grafenauerja, učenci četrtega razreda pa smo se predstavili s pesnitvijo Juri Muri v Afriki. Nato je bil slavnosten sprejem. Mladi člani so dobili izkaznico, dva smučnika, radirko, šilček in lepo značko, nato pa so bili pogoščeni.

Mislil, da si bo marsikateri sprejeti član tega dne še dolgo spominjal.

Mirno Brezovar, 4. razred

Postal sem mladinec

Na Mirni je bil v soboto pred dnevoz mladosti sprejem pionirjev v mladinsko organizacijo. Zbrali so se učenci sedmih razredov iz vse občine.

Najprej so bila športna tekačenja v teku in rokometu. V teku so bili med fanti in dekleti najboljši tekači z naše šole. Po teku so se učenci iz Trebnjega pomerili z mešano ekipo iz Sentruperta in Mirne. Tekovalci iz Trebnjega so bili boljši in so z visoko prednostjo petin zdetkov zmagali.

V kulturnem programu so se učenci naše šole predstavili z igrico Kuda jalec. Tuši nastopi učencev z drugih šol so mi bili všeč. Nato je bila razglasitev športnih rezultatov in podelitev pokalov. Naša šola je dobila dve pokala.

Potem je bil sprejem v mladinsko organizacijo. Dobili smo člansko izkaznico, značko in še brošuro o nalogah ZLS.

Ko sem postal mladinec, sem se zavedal, da so pred menoj nove dolžnosti. Zelim, da bi bil vsekozi dober mladinec.

Zdenko Bučinel, 7. razred

VEGOVA PRIZNANJA

Šolsko tekmovanje v matematiki

Na šolsko tekmovanje smo se pod vodstvom tovariša predmetnega učitelja Kamina zelo dolgo pripravljali. Dobivali smo naloge, ki smo jih v šoli in doma reševali. Seveda naloge niso bile lahke in marsikatero smo rešili šele z učiteljevo pomočjo. Nekaj dni pred tekmovanjem pa smo se zbirali v šoli tudi popoldne.

Ko pa je napočil dan tekmovanja, smo bili vsi polni pričakovanja. Končno smo se zbrali ob določeni uri. Nekaj pa jih ni prišlo pravočasno, zato so si zaslužili kup šal. Končno nam je vodja razdelil tekmovalne naloge in začelo se je reševanje. Prve naloge smo z lahkoto rešili, zadnja pa je bila najbolj težavna in smo vsi razmišljali, kako bi bilo prav. Naloge smo rešili v upanju, da so vse pravilne.

Prihodnji dan pa smo v glavnem odmoru zagledali razglasitev rezultatov. Ves vesel sem bil, ko sem zagledal, da sem osvojil drugo mesto. Mislim, da bo ta dan tudi odločilen pri izbiri mojega poklica. V matematiki vidim nekaj, kar je najlepše na svetu.

Zato prvega tekmovanja za Vegova priznanja zlepa ne bom pozabil.

Branko Markelj, 6. razred

Vegova bronasta priznanja so osvojili:

Branko Markelj, 6. a razred

Zlatka Zgonc, 6. b razred

Zdenko Bučinel, 7. razred

Igor Lenardič, 8. razred

Tekmovanje matematikov v Trebnju

V soboto, 29. maja, je bilo v Trebnjem tekmovanje mladih matematikov za srebrno Vegovo priznanje. Tekmovanja so se udeležili predstavniki vseh šol naše občine. Med tekmovalci iz Jentraperta sem bil tudi jaz. Tekmovanje se je začelo ob osmih zjutraj. Tekmovalci smo odšli v razrede. Tam smo dobili naloge in jih začeli reševati. Naloge so bile kratke, a zelo težke. Toda časa smo imeli dovolj in smo lahko dobro premislili.

Po končanem tekmovanju smo dobili nalico. Medtem ko so člani komisije ocenjevali in popravljali naše izdelke, smo odšli na sprehod po Trebnjem. Vsi smo bili nestrpni in smo komaj čakali na razglasitev rezultatov. Ko je ocenjevalna komisija ocenila naše izdelke in razglasila rezultate, smo zvedeli, da sta si med učenci iz osmih razredov naša tekmovalca delila tretje in četrto mesto. Med predstavniki sedmega razreda je osvojil prvo mesto tekmovalec iz Trebnjega, jaz pa sem bil drugi. Naši tekmovalci iz šestega razreda pa niso bili med prvimi tremi.

Čeprav sem lani na matematičnem tekmovanju osvojil prvo mesto, sem se letos tudi drugega zelo razveselil, kajti naloge so bile veliko težje kot lansko leto. Tekmovalec, ki je bil prvi, je dosegel le pol točke več kot jaz.

Želim, da bi se tudi drugo leto udeležil matematičnega tekmovanja. Pridno se bom učil, da mi bo to uspelo.

Zdenko Bučinel, 7. razred

Vegova srebrna priznanja so zaslužili:

Zdenko bučinel, 7. razred

Danica Avsec in Igor Lenardič, 8. razred

delal sem na mednarodnega prvenstva v Lisboni na Portugalskem

TEKMOVANJE V PROMETU v kolesarjenju v
opju sem se že pripravljaj na mednarodno prvenstvo v Lisboni.
Tekmoval sem na državnem prvenstvu v kolesarjenju v Skopju,
prišli za ogled Lisboe. Na tekmovalje je prišlo šestnajst
Ker sem bil uspešen na občinskem, medobčinskem in republiškem
tekmovalja v kolesarjenju, sem se lahko udeležil državnega prven-
stva v kolesarjenju v Skopju. smo prevozili vse kontrolna po-
Na tekmovalje je prišlo osem ekip iz vse Jugoslavije. Tekmovali
smo dva dni. izeli pa smo tudi dovolj časa, da smo si ogledali
glavno mesto Makedonije. Najprej je bilo tekmovalje v prepozne-
vanju prometnih znakov, nato pa tekmovalje v spretnosti. Ti dve
tekmovalji sem zelo dobro opravil. Naslednji dan pa je bilo
tekmovalje v pravilni vožnji na križiščih in kako si upošteval
prometne znake na cesti. Tudi tega uspeha sem se razveselil, saj
sem vozil brez napake, zato sem nestrpno čakal na razglasitev
rezltatov, ki je bile tistega dne popoldne. Prva je bila ekipa
iz Makedonije, druga ekipe Kosovega, tretja pa je bila naša
ekipa. Tudi med posamezniki sem zasedel tretje mesto. smo tretji,
smo videli na posebni tabli, koliko imamo točk. Prvo mesto je
Tega uspeha sem se zelo razveselil, saj mi je omogočil nastop
na mednarodnem prvenstvu v Lisboni na Portugalskem.

S svojim uspehom sem še posebej razveselil starše, tovariša
učitelja Kamina, ki me je pripravljaj na tekmovalje, in sošolce,
katerim sem moral odgovorjati na številna vprašanja.

o hitro posebil. Ob vrnitvi se je sprjel profesorik trebenjako
Cine Civil Pevce, ki mi je podelil Janko Kugelj, 7. razred
i podeljen.

sem, da sem uspešno nastopal naše domovino na tako velikem
tekmovanju.

Janko Kugelj, 7. razred

Udeležil sem se mednarodnega prvenstva v Lisboni na Portugalskem

Nekaj dni po prihodu z državnega prvenstva v kolesarjenju v Skopju sem se že pripravljaj na mednarodno prvenstvo v Lisboni. Tekmovanje je bilo 29. maja, nekaj dni pred tekmovanjem pa smo izkoristili za ogled Lisbone. Na tekmovanje je prišlo šestnajst ekip. Ker je bila naša izžrebana, da bo prva vozila po poligonu, je bilo to za nas malo težje. Na poligonu s križišči smo imeli tekmovalci deset minut časa, da smo prevozili vse kontrolne postaje. Bilo jih je osem. Ko smo končali, so naši vodiči rekli, da smo zelo dobro vozili. Tudi drugi gledalci so nas pohvalili. Ob tem uspehu smo že malo pomislili, da bo naša uvrstitev verjetno dobra. Takoj po tem tekmovanju je bilo tekmovanje v spretnosti. To tekmovanje je bilo na stadionu in se mi je zdelo težje kot v Jugoslaviji. Čeprav smo naredili nekaj napak, nismo izgubili upanja na dobro uvrstitev, ker so drugi tekmovalci delali mnogo več napak. Zaskrbelo pa nas je, ko smo videli, kako vozijo Portugalski in Španci. Gledalci so jim zelo ploskali in navijali zlasti za portugalske tekmovalce. Po končanem tekmovanju je bila razglasitev rezultatov. Že pred razglasitvijo smo vedeli, da smo tretji, ker smo videli na posebni tabli, koliko imamo točk. Prvo mesto je zasedla ekipa Portugalske, drugo ekipa Španije, tretje naša ekipa, četrto pa ekipa Belgije. Za to mesto smo dobili kot ekipa velik pokal, vsak pa je dobil še svoj lastni pokal.

S Portugalske sem se vrnil z lepimi vtisi. Dolgo mi bo ostalo v spominu razburljivo tekmovanje in tudi vožnje z letalom ne bom tako hitro pozabil. Ob vrnitvi me je sprejel predsednik trebanjske občine Ciril Pavec, ki mi je podaril za svoj uspeh uro. Zelo sem bil počaščen.

Vesel sem, da sem uspešno zastopal našo domovino na tako velikem tekmovanju.

Janko Rugelj, 7.razred

Š O L S K O Š P O R T N O D R U Š T V O

Dag mladosti v Šentrupertu
Košarkarsko prvenstvo na Kirni

V zgodnji pomlad je bilo na Kirni košarkarsko prvenstvo občine Trebnje. Ker so bili košarkarji Šentruperta lani prvi, so bili zaželeni navijači. Ker nisem bil med košarkarji, sem hotel biti med navijači. S kolesom sem po močnem deževju prišel do osnovne šole na Kirni. Moje hlače so se posušile, posušili pa so se tudi upi, da bo naša ekipa osvojila prvo mesto. In res, naši ekipi sreča ni bila naklonjena. Čeprav so visoko porazili Mirno in Mokronog, so kljub močnemu navijanju za Šentrupert tekmo s Trebnjim izgubili. Z dobrim drugim mestom, so potrdili, da je bila lanska zmaga zaslužena.

Jože Uhan, 7. razred

Občinsko prvenstvo v atletiki

V petek, 14. maja, je bilo v Trebnjem občinsko prvenstvo v atletiki. Tekmovanja sem se udeležila tudi jaz - prav zadnji hip, ker je bila ena učenka premalo.

Z avtobusom smo se pripeljali do Trebnjega. Igrišče je bilo polno navijačev in tekmovalcev. Tekmovalci so se pripravljali na posamezne panoge. Udeležila sem se teka na 60 metrov, ki je bil prvi na vrsti. Imela sem tremo, kajti okoli je bilo vse polno gledalcev. Šele ko sem zaslišala pisk piščalke, je trema izginila. Z vso silo sem se pognala in pritekla druga na cilj. V drugi skupini je bila prva učenka Marjanca Umek. Bili sva presenečeni, ko nama je tovariš učitelj povedal, da bova morali teči še v finalu. Tam pa sem imela smolo, ker sem se na začetku zbodla v palec in teko pritekla četrta na cilj, Marjanca pa je bila tudi tu prva. A sem bila tudi četrtega mesta zelo vesela. Tudi drugi učenci naše šole so se dobro odrezali. Joži Bolte je zasedla prvo mesto v krosu, Janez Premrl v teku na 60 metrov, dekleta so bile odlične tudi v štafeti, tako da smo se vsi vračali veselo razpoloženi.

Rozi Ramovš, 7. razred

Dan mladosti v Šentrupertu

Dan mladosti smo v Šentrupertu praznovali s športnimi tekmovanji. Najprej smo se postavili v vrste po razredih. Iovariš učitelj je vpisoval skupine za partizanski pohod. Najprej so šli dečki, med potjo so nabirali rastline. Ko so prišle skupine s pohoda, so morale povedati imena nabranih rastlin. Za vsako znano rastlino so pri času odbili sekundo.

Ko so se vrnili vsi dečki, smo tekle še deklice, ki smo imele krajšo progo. V skupini smo bile Tonči Cimerman, Miri Koščak in jaz. Ta skupina je zadnja krenila na pot. Ker je bila pot dolga, smo bile proti koncu že utrujene. Pred ciljem smo še bolj pohitele. Kmalu smo zvedele, da smo bile med školjicami najboljše. Po končanem pohodu smo igrali še igro med dvema ognjema. Tudi v tej igri smo učenci petega razreda dvakrat zmagali.

Učenci višjih razredov pa so se pomerili še v rokometu in košarki.

Ko je bilo konec tekmovanj, smo se spet postavili v vrste, da smo slišali rezultate. Člani skupin, ki so bile na partizanskem pohodu prve, so dobili lepe knjižne nagrade.

Jaz sem dobila knjigo Kovači lepših dni, ki se bo še dolgo spominjala na uspešno tekmovanje ob letošnjem dnevu mladosti.

Jozica Urek, 5. razred

PROBNO TEKLOVANJE
Iz mojega dnevnika

Sobota, 29. maja 1971

Ko sem prišel domov, sem bil od enodnevnega taborjenja tako utrujen, da sem se komaj pripravil k pisanju nevsakdanjega doživljanja. Okrog sedme ure zjutraj smo se šaborniki odpravili iz šole proti mirenškemu gradu. Na pot smo se odpravili peš, ker smo hodili po stranskih poteh in po gozdu. S seboj smo vzeli šotor in vsak svoj jedilni pribor. Na poti po gozdu smo zagledali kačo, ovito okoli palice. Ker smo ugotovili, da je bila gož, je nismo ubili. Na cilj smo točno prispeli. Zelo točno so bili tudi šaborniki iz Trebnjega, Mirenčani, ki so imeli najbliže, pa so zamudili. Najprej smo se malo odpočili, nato pa je gospodar razdelil delo po skupinah. V skupini, ki je prinašala vodo, sem bil tudi jaz. Druga skupina je postavljala šotore, tretja pa nabirala drva v gozdu, ki nas je obdajal. Vođstvo tabora pa se je lotilo kuhanja kosila. Vse tri skupine so se dobro odrezale, le vođstvu smo se smejeli, kakšno kosilo bodo skuhsli. Ko je bil zlor, smo v našo organizacijo sprejeli nove člane. Zvedeli smo tudi, da bomo poltisi spet šli taborit v Strunjan. Potem je bilo kosilo, ki je vsem teknilo. Ko smo se po kosilu spočili, sta šla dve iz vođstva tabora po gozdu in za seboj puščala znake. Razdelili smo se po skupinah in šli po sledi. Pri tej nalogi so se vsi dobro izkazali, tudi novinci. Toda čas ni čakal, že smo podrli šotore in počistili prostor, kjer smo taborili.

Ko smo se razšli, smo si vsi želeli, da bi bilo takih enodnevnih taborjenj še več.

Stanko Leben, 7. razred

P R O M E T N O T E K M O V A N J E

G O L J E V A B R A N N A Z N A Č K A

Tekmovanje kaj veš o prometni vzgoji

Najboljši član v razredu

Tudi ekipa naše šole se je udeležila kvize Kaj veš o prometni vzgoji. V ekipi sta bila še moja sošolca Zdenko in Janko. Tekmovanje je bilo v Trebnjem. Voditelja sta najprej predstavila vse ekipe. Kar presenečeni smo bili, ko smo zvedeli, da bomo odgovarjali prvi. Ko smo dobili vprašanja, je moral vsak tekmovalec odgovoriti na eno vprašanje. Jaz sem prva odgovarjala. Za odgovor sem dobila največ možnih točk - tri točke. Vse tri odgovore je komisija ocenila s petimi točkami. Mislili smo, da bomo s tako nizkim številom točk med zadnjimi, zato smo bili še bolj presenečeni, ko smo osvojili drugo mesto. Prvo mesto je osvojila ekipa Trebnjega. Za osvojeno drugo mesto smo dobili badminton.

Veselo razpoloženi smo se tistega dne vračali domov.

Podajitev bralnih značk

Majda Bartolj, 7. razred

Republiško srečanje pionirjev prometnikov

V soboto, 13. junija, je bilo v Novem mestu republiško srečanje pionirjev prometnikov, kjer se je zbralo šeststo mladih. Tudi tokrat sta bila v ekipi še Zdenko in Janko.

Najprej smo se zbrali na Prešernovem trgu, nato pa je krenil sprevod na stadion v Kandižo. Tu je bil tudi start orientacijskega pohoda skozi Novo mesto. Med tem pohodom smo morali reševati tudi razna vprašanja, ki so se nanašala na promet; veliko pa je bilo vprašanj tudi o kupih, ki so v Novem mestu, ali o razstavah, kiso bile prav tedaj odprte. Nazadnje je vsaka ekipa dobila še dve vprašanji - mi smo znali odgovoriti le na eno, zato nam je komisija odtrgala deset točk. Prej toliko točk smo izgubili pri enem izmed vprašanj o križiščih. Slabo smo se odrezali tudi pri streljanju z zračno puško. Ker nekoliko razočarani smo bili, ko smo zvedeli, da smo se uvrstili šele na devetindvajseto mesto. Tolažili pa smo se ob misli, da smo se vseeno uvrstili v prvo polovico, saj je tekmovalo okoli petin šestdeset ekip.

Majda Bartolj, 7. razred

GOLIEVA BRALNA ZNAČKA

Najlepši dan v maju

Zame je bil najlepši dan v maju takrat, ko smo tekmovali za Golievo srebrno značko.

Za tekmovanje se nas je prijavilo pet dečkov in deset deklic, na tekmovanje pa nas je prišlo nekoliko manj. Najprej smo odgovarjali na vprašanja iz posameznih knjig. Tisti, ki ni najlepše odgovoril, je dobil več vprašanj. Ko smo imeli malo odmora, smo se hitro zapodili za žogo, nato pa smo povedali še pesem. Če si prvo gladko znal, ni bilo treba povedati druge. Ko smo vsi povedali, smo odšli domov z lepimi mislimi na knjige.

Tekmovanja nimamo vsak dan, zato je bil to zame najlepši šajski dan. Želim, da bi še kdaj lahko tekmoval za Golievo bralno značko.

Podelitev bralnih značk

Tudi letos smo tekmovali za Golievo bralno značko ter na podelitev povabili priljubljenega pesnika Toneta Pavčka, ki se je vabilu z veseljem odzval.

Tistega dne smo se zbirali na igrišču blizu borov. Ko je pesnik prišel na igrišče, smo ga pozdravili z močnim ploskanjem. Učenci četrtega razreda so v taboriškeem okolju uprizorili Pavčkovo pesnitev Juri Muri v Afriki. Dobro so se odrezali in tudi pesnik jih je pohvalil. Potem pa se je začela podelitev bralnih značk in priznanj. Slišali smo nekaj misli o knjigi, kako moramo skrbeti zanjo in gledati, da bomo tudi sami ustvarjali knjižnico. Značke je osvojila tretjina učencev na naši šoli, kar je knjigi najlepše priznanje. Posebno lahko pohvalimo številne učence, ki so tekmovali za bronasto bralno značko in priznanje. Nato smo začeli kramljati s pesnikom. Zaprošili smo pesnika, da nam je povedal nekaj pesmi, ki so nam bile zelo všeč, še bolj pa način, kako jih je povedal. Ob kramljanju je čas hitro minil, ob koncu pa smo dobili še pesnikov podpis.

Za slovo pa je tudi pesnik dobil bralne značke. Bronasta naj ga spominja na prvi obisk v Sentrupertu pred tremi leti, srebrno je zaslužil, ker ima naš časopis ime po njegovi pesmi, zlato pa za današnje srečanje.

Polde Jurglič, 6. razred

NOVINARSKI KROŽEK

Na izletu v Pionirja je povabilo vsega najet najboljših dopisnikov v Lesce. Z naše šole smo bili povabljeni kar trije. Med njimi V začetku maja smo šli člani novinarskega krožka s posebnim avtobusom na izlet. Izlet nam je omogočilo uredništvo Dolenjskega lista, ki nas je za sodelovanje pri nagradnem natečaju "Tistega lanskega dne" nagradilo z denarno nagrado.

Zjutraj ob pol osmih smo se zbrali na avtobusnem postajališču v Šentrupertu. Najprej nas je tovarišica učiteljica, ki vodi naš krožek, preštela. Ugotovila je, da smo vsi. Kmalu je prišel avtobus in naš izlet se je pričel. V Slovenski vasi je vstopilo še nekaj članov. Med potjo smo si najprej ogledali grad v Podsmreki, kjer so razstavljeni več sto let stari lončarski izdelki in kmečka obrt. Seveda se nismo pozabili vpisati v knjigo. V Ljubljani pa smo si ogledali lutkovno igrico Žogica Marogica. Igrica mi je bila zelo všeč, čeprav sem jo že prej videla po televiziji. V igrici mi je bila najbolj všeč Žogica Marogica. Po končani igrici smo se odpeljali na Vrhniko, kjer smo si ogledali rojstno hišo Ivana Cankarja. Tam smo videli Cankarjeva dela in slike mnogih njegovih znancev. Nato pa smo kupili razglednice in se spet vpisali v debelo knjigo. Za konec pa smo se še podili pri cerkvi Svete Trojice.

Že smo spet sedli v avtobus in se odpeljali domov. Med potjo se je vsak po svoje zabaval, nihče se ni dolgočasil.

Izlet mi je bil zelo všeč.

Breče Pirh, 5. razred

TISOČ RADOSTI TISOČ RADOSTI

Prvi polet z letalom

Uredništvo Pionirja je povabilo osemnajst najboljših dopisnikov v Lesce. Z naše šole smo bili povabljeni kar trije. Med njimi sem bil tudi jaz.

Tudi danes je bilo sončno. Zadnje uro pouka smo delali na šoli. V Lesce smo se odpravili v soboto zjutraj. Pot je bila dolga, vendar smo prišli na zbirno mesto še prezgodaj in smo morali čakati. Potem pa smo odšli na letališče. Tam so nas lepo sprejeli. Najprej smo si ogledali letala. V Lescah je bilo tedaj tekmovanje z jadralnimi letali, zato je bilo veliko letal. Dve sta bili dvosedežni ostale pa enosedežne. Tovarš pilot nam je razložil, kako so jadralna letala zgrajena in kako jedramo z njimi. Potem smo si ogledali motorna letala. Od teh letal jih je nekaj za prevažanje turistov, ostale pa so za vleko jadralnih letal. Nazadnje pa smo si ogledali še priprave, na katerih vadijo bodoči letalci in padalci. Potem pa smo se vozili z letalom. Polet z letalom je vsakdo najbolj nestravno pričakoval. Naenkrat so se z letalom peljali štirje učenci. Med prvimi štirimi sem bil tudi jaz. Imel sem srečo, da sem sedel zraven pilota, saj sem lahko veliko videl. Z letalom smo poleteli nad sotočje obeh Sav, nad Radovljico, ogledali smo si Šobčev bajer, sotesko Vintgar, Bled z gradom, Vrbo, Begunje in Drago. Nato pa smo se vrnili na letališče. Ko so bili poleti končani, smo se odpeljali proti domu. Izlet v Alpski letalski center Lesce mi je bil zelo všeč. Najbolj mi je bila všeč vožnja z letalom. Z letalom sem se peljal prvič, zato mi je bil polet še večje doživetje. Svojega prvega "potovanja" z letalom ne bom nikoli pozabil, zato sem uredništvu Pionirja za to svojevrstno nagrado zelo hvaležen.

Zdenko Bučinel, 4. razred

T I S O Č R A D O S T I T I S O Č R A D O S T I

MOJA PODOBA

IZ MOJEGA DNEVNIKA

Sreda, 28. aprila

Tudi danes je bilo sončno. Zadnjo uro pouka smo delali na šolskem vrtu. V rokah sem držal polovico grabelj in z njimi grabil plevel. Ura se je bližala h koncu in pomislil sem, kaj imamo za nalogo. Spomnil sem se fizike. Če na telo preneha delovati sila, se začne gibati premočrtno v smeri tangente na krožnici. Sklenil sem, da bom naredil poskus. Zavrtel sem polovico grabelj nad glavo in jih spustil. Poskus je krasno uspel. Grablje so se začele gibati premočrtno v smeri tangente na krožnico v travo. Če bi poskus videl učitelj fizike, bi gotovo imel odlično oceno. Na žalost pa je videl učitelj slovenščine, ki je v šestem razredu opazoval učence na vrtu. Ob koncu ure je prišel v razred, naravnal prst proti meni in ga dvakrat skrčil. Na srečo pa menda tovarišu učitelju kričeče rdeča barva ne ugaja, zato je pustil moje uho pri miru, da ne bi videl te barve. Tudi mojih las se ni spomnil, da bi jim dal pospešek za rast. Morda zato ne, ker ne mara dolgih las. Jaz pa sem mu hvaležen, sa mi je prihranil bolečine in pet dinarjev za frizerja.

Tako se je ta dan pouka le končal. Na srečo sem brez nesreče prišel do doma.

Jože Uhan, 7. razred

ZGODILO SE JE

Težko smo pričakovali šesto uro, ker je bila tedaj telesna vzgoja. Vsi smo se hitro pripravili in odšli v telovadnico. Tudi reditelju se je mudilo in ni pobrisal table. Kar je lepo, hitro mine. Tako je tudi ura telesne vzgoje hitro minila. Ko smo se vrnili v razred, se je tovariš učitelj, ki poučuje tretji razred, že pripravljaj na popoldanski pouk. Videl je, da tabla ni pobrisana. Vprašal je, kdo je reditelj. "Kaj je narobe?" je vprašal reditelja, ko je le-ta stopil v razred. Reditelj se ni spomnil, da je on reditelj in da tabla ni pobrisana. "Lačen sem," je odgovoril in se obliznil.

MOJA PODOBA

Star sem štirinajst let. Ker imam rojstni dan med počitnicami, ga lahko praznujem tri dni skupaj. Izpod črnih, večkrat zaležanih in ne s taftom negovanih las gleda v svet dvoje črnih oči. Ustnice se včasih pri pouku preveč razširijo. Najbolj pa mi nagajajo zobbe. Enkrat sem na desni, drugič na levi strani zatečen. Kadar sem vprašan, imam lica vsa rdeča. Roke imam kratke, a prste dolge. Včasih še preveč dolge, saj stikajo tam, kjer ni treba. Ušesa mi štrlijo v stran, a nos imam kot po meri. Kot vsakega malo mesnatoga človeka se tudi mene loteva nerednost. Ne oblačim se po novi modi, ampak po stari, saj nimam dovolj denarja za modne muhe. Nisem žive narave, a sem vseeno - živ.

Jože Uhan, 7. razred

MOJA PODOBA

Star sem nekaj let več kot deset let. Toda nisem še odrasel šolskim klopem. Imenujem se Švejk.

Pokorno javljam, tovariš bralcu, da sem v zadregi, kaj naj še napišem. Sem srednje postave in nisem ne predebel in ne presuh. Jezik imam dolg samo takrat, kadar ni potrebno. Sedim bolj pri mizi tovariša učitelja, zato pri kontrolni vaji ne morem prepisovati. Škoda! Mislim, da v glavi nimam samo ajdovice, saj večkrat izumim kaj nespametnega. Imam precej dolge roke, a me nič ne ovirajo pri košarki. Pri telesni vzgoji imam dober odziv, saj v višino skočim celih stopet centimetrov. Tudi na koš dobro mečem, čeprav žoga večkrat konča v autu.

V šoli mi še nekeke gre. Največkrat dobim vse druge ocene - razen petice in štirice. V šoli imam več imen. A najraje vidim, če me kličejo kar s pravim imenom. Mislim, da se bom še kaj poboljšal.

Franci Podržaj, 6. razred

MOJA PODOBA

Stara sem dvanajst let. Imam več izmišljenih imen, izmed katerih se mi zdi najbolj pravilno in mi je tudi najbolj všeč pravo. Sošolke mi pravijo celo Strašljivi mehurček.

Sem visoke in debele postave, čeprav bi bila rada manjša in bolj drobna. Vendar mislim, da nisem jaz kriva, če sem debela in visoka. A kljub debelosti nisem toliko močna, da bi ukrotila mlajšo sestrico ali sošolke, ki mi vedno nagajajo. Imam rjave lase, spleteno v dve kiti, za katere me sošolke večkrat vlečejo. Najbrž mislijo, da imam prekratke, zato jih natezajo. Kadar bi sošolci radi prepisovali matematično nalogo, jo zlahka dobe, saj že ime Strašljivi mehurček pove, da sem strašljiva in se vsake reči bojim. Če pa jim naloge le nočem dati, pa mi rečejo: "Ti bom pa kri spustil!" Iega se bojim, zato jim jo dam. Imam tudi veliko zalogo solz, ki jih skoraj vsak dan prodajam za smeh sošolk.

Taka je moja podoba. Če pamni nogoče ne verjamete, me pridite pogledat!

Mari Ramovš, 6. razred

MOJA PODOBA

Dovolite, da se najprej predstavim, saj to spada na začetek: Luka Nepridiprav, doma sem iz Črne hoste. Star sem že obilo let. Sem vitke postave, imam vrat kot žirafa, a ušesa skoraj nevidna. Lase imam dolge in košate, svetle barve so. Oči se mi svetijo kot mačku ponoči. Pokukam v vsak kot; torej sem precej radoveden. Ker v šoli veliko ne poslušam, seveda snovi ne znam obnoviti. Ker je moja glava premajhna za vso snov, ki jo slišim v šoli, jo dam še v žep. Ko pa pridem iz šole, sežem v žep po snov. A v žepu snovi ne najdem, ker se je med potjo izgubila. V glavi pa je tudi ni veliko ostalo. Ker pa tako pridno učim, sem vsakemu po volji. Veliko otrok sem že marsikaj naučil pa jih bom še.

Pozdravlja vas Luka Nepridiprav!

Vinko Kovačič, 6. razred

MILO ZA DRAGO

Nekega dne sem zalivala rože na oknih. Precej vode mi je še ostalo, zato sem jo zlila skozi okno, ne da bi dobro pogledala. Pod oknom pa je stal brat Marjan, ki je ravno pometal. Nisem ga opazila in zlila vodo naravnost nanj. Ko sem videla, kaj sem naredila, sem se začela na vec glas smejeti. Ker je bil brat ves moker, se mi je hotel maščevati. Započil me je iz sobe in kar v copatah sem morala bežati. Bil mi je že tik za petami, ko je bilo treba čez plot. Odrinila sem se, da bi preskočila. Todu joj! V copatah sem se znašle sredi velike luže na pti. "Plusk!" je naredilo in bila sem vsa mokra. Brat pa se je zdaj smejal, ker je videl, da sem tudi jaz mokra.

Kadar zdaj zalivam rože, raje dobro pogledam in šele nato zlijem vodo skozi okno, ker se mi je takrat vžalo milo za drago.

Rozi Ramovš, 7. razred

ZGODILO SE JE

Pri likovnem pouku smo delali maske. Sošolke pa so me nekega dne z masko tudi prestrašile. Ko sem prišla v razred, so se mi deklice posmehovale, a nisem vedela zakaj. Ko pa sem pogledala na klop, je nanje - kakor sem mislila - ležala sošolka Marta. Bekla sem ji, naj gre dol. Deklice so se začele smejeti, mene pa je postalo strah, ker nisem vedela, kdo je na klopi. S strahom sem se približala klopi. Šele tedaj sem videla, da ni na klopi nihče drug, kakor iz obleke narejena deklica. Za obraz so ji dale masko, nanjo privezale ruto, na mojo torbo dale Martin plašč, spodaj pa še mojo bundo. Ko sem dala deklico s klopi, so me sošolke spraševale, če je bila deklica lepa. Ker pa sem bila jezna, jim nisem odgovarjala.

Mari Ramovš, 6. razred

LOVSKA ZGODBA

Nekega dne sem se naveličal loviti v naših gozdovih, zato sem jo mahnil v Afriko.

Hodil sem po loviščih, vendar nisem nič ustrelil. Zato sem se odpravil v notranjost Afrike; v pokrajine, kjer živijo zverine. Ko sem nekega dne hodil po savani, sem zaslišal za seboj lomstenje. Ko sem se obrnil, sem zagledal za seboj leva. Ker se nisem imel kam skriti, sem se pognal v dir. Lahko bi se ustavil in leva ustrelil, toda na svojo puško, ki sem jo imel obešeno čez ramo, se nisem preveč zanesel. Lev mi je bil za petami, zato sem tako tekkel, da bi dobil na olimpiadi prvo mesto. Nenađoma pa sem se spotaknil. Milil sem, da je konec z menoj, toda leva ni bilo od nikoder. Počasi sem se pobral in se ozrl. Nedaleč za sabo sem zagledal mrtvega leva. Ko sem se prepričal, da je res mrtev, sem ga odrl in se odpravil do svojega tabora. Na poti sem šel tudi mimo nekega močvirnatnega jezera, v katerem so živeli krokodili. Nenađoma se je pred menoj pokazal krokodil. Hitro sem snel puško in pritisnil. Toda nič se ni zgodilo. Pritisnil sem še enkrat in tudi tokrat se ni nič zgodilo. Ker se mi je krokodil vedno bolj bližal, sem vzela nož in skočil nanj. V hipu sem mu odrezal rep. Krokodil se je prestrašil in jo popihal. Potem sem rep odrl. Toda koža je bila vsa preluknjena in čisto zanič, zato sem jo vrgel v vodo. Padla pa je ravno v usta drugega krokodila, ki se je zadavil in potopil. Potem sem pogledal puško, zakaj ni streljala. Ugotovil sem, da v puški ni naboja. Potem pa mi je prišlo na misel, da se je puška sama sprožila, ko sem padel in krogla je ubila leva.

Na levjo kožo sem bil zelo ponosen in sem se hotel vrniti iz Afrike v domače kraje. Toda koža je na soncu preperela in razpadla, tako da sem prišel domov praznih rok.

Zdenko Bučinel, 7. razred

LOVSKA ZGODBA

Nekega dne je prišel mimo nas lovec. Rekel je, če izamo kako lopato. Vazel sem lopato in poklical še našega psa. Med potjo sva se pogovarjala o lovskih zgodbah. V pogovor je prišlo tudi o lisicah in jazbecih. Vprašal me je, če naš pes lovi lisice ali jazbece. Povedal sem, da jih lovi, a ne dohiti nobene. Prehodila sva že dolgo pot. Pot naju je peljala mimo lisičje lužnje. Naš pes je kar skočil v kuknjo in tokrat je - prvič v življenju - privlekel mlado lisico. Lovec je pomeril s puško in lisica je padla. Psa sta odšla v jamo, a privlekla nista nič. Tudi prekopal nisva, ker sva vedela, da ni več plena. Odšla sva proti domu. Psa sta norela po gozdu in preganjala živali. Lovec pa je bil pripravljen vsak hip, da bi ustrelil. Imela sva velik plen, ko sva se vrnila domov.

Tone Stare, 7. razred

MAČKI NI BILA MAR KUPČIJA

Nekega dne sem pri sosedovi Darinki kupila staro mačko. Ker je bila mačka navajena na prejšnji dom, mi jo je popihala domov. Tako je imela Darinka denar in mačko.

Dušanika Hribar, 4. razred

V S E B I N A

Tone Pavček

Mir svetu

Moj kraj med NOV

Pozdravljen, moj kraj

To in ono

Pionirske kronike

Tisoč radosti

P R E P R O S T E B E S E D E

Glasilo novinarskega krožka
osnovna šola Šentrupert

Izhaja dvakrat letno

Šolsko leto 1970/71

Leto I.

Številka: 2

Uredniški odbor:

Zdenko Bučinel, Darinka Huč in Zlatke Zgonc.

Pionirske kronike:

Folče Junglič

Tisoč radosti:

Miro Brezover, Branko Markeljč

Mentorja: D. in J. Zupan